

talte Noget, der var passeret i en Conference med Fællesudvalget. Jeg mindes ikke at have seet et saaledes sammensat Forslag, som det til § 39, da jeg havde den Ære at conferere med Udvalget. Jeg mindes tydeligt, at jeg i Udvalget bestemt antydede, hvad der vilde være det Yderste, hvortil jeg kunde strække mig, nemlig en Bestemmelse om, at de Ordinerede, efter at have tjent i 4 Aar, kun kunde indkaldes til Tjeneste i Krigstid, forsaavidt de kunde finde Anvendelse som Præster ved Flaaden eller Hæren. Det var en Bestemmelse, der kunde have fundet Anvendelse baade paa Folketjens og andre Religionsfunds Geistlige, thi det kunde jo tænkes, at der i Armeen var saa mange af et andet Troessamfund, at der kunde være Tale om at antage en Præst, der hørte til et af de af Staten anerkjendte Religionsfunds. Det Forslag, jeg tillod mig at fremsætte, og hvoraf jeg leverede den ærede Ordfører en Afskrift, var saaledes ganske vist af den Betskaffenhed, at det ikke leed af de Mangler, som jeg har fremhævet ved Fleertallets Forslag. Naar jeg har tilladt mig at fremhæve Mangler ved Fleertallets Forslag, var det kun for at vise det Besynderlige i, at Folk, som ellers meget stibt holde paa Principet, opgav det i den Grad, at de endog ville stille andre Geistlige endnu friere overfor Værnepligten, end hvad Regjeringen havde holdt paa med Hensyn til Folketjens Geistlige. Jeg er enig med den ærede Taler i, at der er et Tryk tilstede, men Trykket hviler ganske vist paa os Alle, og jeg tillader mig at have den Mening, at Trykket, naar vi komme sammen igjen, maaskee kan føles lige stærkt fra alle Sider. Jeg troer derfor, at alle Sider maae ønske, at vi denne Gang maae komme til et endeligt Resultat, og navnlig — jeg gjentager det — af Hensyn til den værnepligtige Befolkning. Den ærede Ordfører sagde, hvis jeg forstod ham ret, at naar jeg, som Minister, havde sat Fleertallets Forslag plus Underændringsforslaget som det, jeg vilde kunne anbefale, vilde han have stemt derfor. Jeg troer ikke, at jeg tog

feil, naar jeg forstod ham saaledes, men saa kan jeg dog ikke troe, at det ærede Medlem, som er i Besiddelse af saa uhyre stor Skarpsindighed, og som har givet os det bedste Beviis derpaa ved Fortolkningen af Hærløven, skulde have luftet Dinene for den praktiske Betydning af Underændringsforslaget, nemlig at man igjennem det vilde føres til, at det blev Regjeringen muligt ved Ansættelse af Feltpræster og Præster ved Søværnet at finde Anvendelse for de ordinerede Geistlige, som bleve indkaldte, og som ikke frivillig vilde deeltage i Krigstjenesten. Jeg kan ikke tænke mig Muligheden af, at det ærede Medlem skulde kunne have overseet, at denne Betydning ligger i Underændringsforslaget. Hans Udtalelse her om, at han, hvis jeg vilde slutte mig dertil, vilde anbefale det høie Thing at vedtage det, forekommer det mig ogsaa blev fremsført uden nogen Reservation, og det, efterat jeg havde tilladt mig at udtale, hvorledes jeg vilde forstaae Forslaget, ligesom jeg er mig fuldt bevidst i den Conference, jeg har haft med Udvalget, udtrykkelig at have udtalt, at jeg ikke kunde forstaae det anderledes, end at det dert var stiftende udtalt, at Regjeringen kunde anvende de ordinerede Geistlige paa denne Maade. Men, mine Herrer, naar det er Tilfældet, hvad er saa Forskjellen mellem de to Forslag? Naar man har har fuld Forvisning om, at alle tre Factorer, som skulle med for at faae Loven ud, kunne blive enige om Mindretallets Forslag, er det saa ikke rigtigt, og er der saa ikke Grund for Folkethinget til at slutte sig dertil? Jeg kan ikke forstaae Andet.

Ordføreren: Jeg maa sige to Ord i Anledning af, hvad den ærede Justitsminister nu ansøgte. Da jeg sagde, at jeg kunde stemme for det ærede Medlems Underændringsforslag, naar Justitsministeren havde givet Tilfagn om, at han ikke alene tiltraadte, men vilde gjøre Sit til, at det blev vedtaget i Landsthinget, saa kunde jeg den Gang aldrig opfatte, at der laa den Mening i Forslaget, som den